

Az éjjel leesett a hó. Reggel a konyhában elhúzva a sötétítő függönyt fehér, téli kép fogadott. Még az erdő fáinak ága is vastagon havas volt, ebből tudtam, hogy kemény mínuszok „röpködnek” ahogy mondani szoktuk. Ránéztem a külső ablakhőmérőre, s valóban mínusz hat fokot mutatott.

Vizet tettem be a mikroba a kávémnak, s nagyot ásítva újra az ablakoz léptem. A cinkék hada éppen időben - mint minden reggel - fél hét körül, ellepte az etetőket. Három fából készült, és öt darab kétliteres üdítő palack függ a nagy diófánkon. Félig üresen himbálta őket a szél. „Gyorsan fel kell töltenem őket, addig csipkedhetik a szalonnákat”- gondoltam és sietve elkészítettem a kávé. Felhőrpintettem s csak utána éreztem, hogy bizony még elég forró volt. Mosdottam, öltöztem s feltöltöttem a dobozt a kamrában álló napraforgós zsákból. Az előtérben a kutyák a léckaput csapkodták jelezve, hogy ők is az udvarra szaladnának már. Kinyitottam a bejárati ajtót s egyszerre tódultak kifelé, majd az ajtóban hirtelen megálltak s rácsodálóztak a fehérségre. Szinte egyszerre lódultak meg újra, s belevetették magukat a puha hóba. Pár pillanatig néztem önfeledt játékukat, majd visszamentem a konyhába s a teraszajtón át kiléptem az udvarra. Abban a pillanatban a cinkék felröppentek, s eltűntek az erdő irányába. Odaléptem a diófához, és elkezdtem feltölteni az etetőket. A törzs túoldalán egy nálam magasabb ágon ült a „kiáltó”. Én neveztem el azt a cinkét, amelyik a többiek távozása után marad, és míg én beszórom a magokat az etetőkbe, ő torkaszakadtából kiabál. Hosszú évek óta etetjük a madarakat, volt időm megfigyelni. Hívja hangjával enni a többieket. Egy pillanatig rám nézett, és elhallgatott. Apró, fekete csillogó szemét le nem vette rólam. Nem mozdultam.

- Te vagy az? Csak te lehetsz, hiszen te már tudod, hogy nem kell tőlem félni.

Továbbra is mozdulatlanul nézett, majd felemelte a fejét és újra rázendített. Mozgás támadt körülöttem, s biztos távolban ugyan, de egyre többen fogtak körül az ágakon. Már az utolsó etetőt töltöttem fel s volt, amelyik rárepült a mellettem még forgó palackra kikapott egy magot majd leült a fölöttem lévő ágra, s kis csőrével az ághoz csapkodva feltörte. Ha kicsit ugrottam volna, elérem. „Megszoktak már”- gondoltam, s elindultam vissza a konyhába. Csak a ház melegében éreztem, menyire átfáztam már. Visszatettem a dobozt a helyére, s újra az ablakból néztem a madarakat.

Akkor is ilyen nagy hó volt, azon a tavaly téli napon. Reggeliztem a konyhában az ablaknak háttal, a bejárati ajtóval szemben van a helyem. Egy nagy koppanás az ablakon, s én majdnem felugrottam annyira megijedtem. Pont olyan hangja volt, mint amikor hógolyó találja el az üveget. De negyven méterről, csak nem tud valaki eldobni az ablakig. Felálltam, kinéztem. Nem láttam semmit. Kinyitottam a teraszajtót, s a felgyülemlett hó tetején az ablak alatt, egy cinke feküdt a hátán. Gyorsan felkaptam, s behoztam. Leültem, s óvatosan széjjelebb nyitottam a markom. Élettelenül feküdt a kis tollas test, csukott szemmel. Elkezdtem lehelni közben észrevettem, hogy a bal lába ujjacskái között egy jeges hódarab van. Közelről ráleheltem, míg folyékonyra nem olvadt. Papír zsebkendővel leitatam, s akkor megmozdult a lába. A szeme, még mindig csukva volt. Azóta sem tudom honnan jött az ötlet, a mutatóujjam begyével elkezdtem masszírozni a mellkasát körkörösén, óvatosan. Olyan pici volt. Nem tudom mennyi idő telt el, egyszer csak megmozdult a feje és kipattant a szeme. Ijedten pislogott rám, kis idő múlva megpróbált talpra állni. Szorosabbra zártam a markom nehogy leessen, s melengtettem még kicsit. Éreztem, hogy egyre jobban erőre kap.

Óvatosan, nehogy megnyomjam kivittem és beletettem az egyik házformájú fa etetőbe. Az ablakból néztem. Úgy tíz percig figyeltem úgy gondoltam, ha kiesik, visszahozom. Közben

feltettem a levesnek a vizet forni, még egy-két percig tettem-vettem az ebéd érdekében s mikor újra kinéztem nem láttam a fejét ott, ahol addig volt. Kísiettem, ahogy csak a hóban tudtam, de eltűnt. Ki nem eshetett, mert a havon feküdt volna, tehát csak elrepülhetett.

Az ágra néztem, ahol az imént a kiáltó ült. Talán valóban, éppen ő volt. Míg merengtem, lassan nagy pelyhekben újra esni kezdett a hó.

Téli emlék